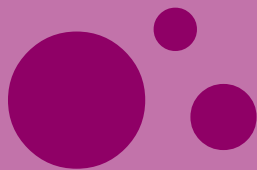

Doris Lundstedts fond

Avkastningen från Stiftelsen Doris Lundstedts testamenterade kapital till Reumatikerförbundet/Unga Reumatiker skall användas för att hjälpa barn med reumatism.

Förutsättningar för att kunna beviljas bidrag är:

- Att Du är högst 18 år
- Att Du bifogar läkarintyg om reumatisk sjukdom
- Att Du är medlem i Reumatikerförbundet/Unga Reumatiker sedan minst 12 månader

Beviljade bidrag utbetalas efter att rekvisition inkommit.

Skriftlig ansökan på speciell blankett skickas senast den **1 oktober 2002** till:

**Riksorganisationen
Unga Reumatiker
Pepparvägen 12
123 56 Farsta**

Ansökningsblanketter beställer du genom att kontakta vårt kansli via telefon 08- 605 82 70, fax 08 - 605 48 80 eller e - post: kansliet@ungareumatiker.org

Sara Hjalmarsson
ordförande

Tillbaka är framåt

Sakta men säkert är jag på väg tillbaka. Det går inte så fort utan kryper framåt med myrsteg. Men visst går det framåt. Möts då och då av frågan om "jag inte är frisk nu" för jag ser ju så pigg ut igen. Men så är det ju inte, min kropp ser piggare ut och visst mår jag mycket bättre än vad jag gjorde förra året. Jag får ju vara hemma och slipper sjukhuset. Men min kropp är fortfarande sjuk.

Livet går ju vidare även om det inte fungerar på topp alla dagar, men om man jämför med hur det var förra varen har det ju gått framåt. På många sätt har jag en högre livskvalité nu fast jag är "sjukare", man tar inte så mycket för givet utan lär sig att verkligen ta en dag i taget. Jag måste ordna in mig i systemet med regelbundenhet, mediciner, sjukgymnastik, balans mellan sömn och vila, lagom med mat, regelbundna provtagningar och finna mig i det. För då mår jag ju också bättre.

Det är viktigt att ha roligt också. Att få skratta åt eländet och göra saker man längtat efter. Inte allting är helt lämpligt för kroppen men man måste ha roligt också. För att orka! Vi lever ju i ett påtvingat samboskap min sjuka kropp och jag. Men ibland smiter jag ut och lämnar det sjuka eländet hemma. Då bara flyger jag fram och njuter av livet. Jag lever länge på de dagarna. När jag ligger där hemma i lägenheten och tycker livet är pest och varje del av kroppen jämrar sig högt.

Önskar ibland att garderoben var full av friska kroppar. Ibland när jag har lust att gå i fjällen hoppar jag in i "fjällvandrarkroppen" eller "partypinglakroppen" när det är dags för fest. Skulle inte alls vara dumt med en frisk kropp då och då. Nu måste jag ju nöja mig med min gamla skruttiga. Men det går att skaka liv i den då och då också. Om man vågar och inte låter sjukdomen ta över hela livet.

Josefine har ritat en jättefin häst, som är ute på tur nere vid sjön, tillsammans med sin kompis. Hästarna speglar sig i vattnet.